

sætte Priis paa for med Tillid at kunne betroe dem en Styrmandspost i sit Fartoi, og at disse ældre Mænd, der i Reglen ere for gamle til at gjøre Tjeneste som Matroser paa Raaseilere, og hvoraf mange ere Familiefædre, vilde blive saagodtsom brodløse, naar ikke en Lempelse som den foreslaaede maatte kunne indrømmes.

Over de saaledes fremkomne Andragender, der tildeels have fundet Støtte i de af de locale Autoriteter afgivne Erklæringer, har Indenrigsministeriet indhentet Betænkninger fra Grosserer-Societetets Comité, Bestyrelsen for Foreningen til Søfartens Fremme, Kjøbenhavn's Skipperlaug og Kjøbenhavn's Magistrat.

Grosserer-Societetets Comité har anseet det utvivlsomt, at den ved Lov af 19de Febr. 1861 indførte Tvång til at bruge examinerede Styrmænd ikke kan andet end virke besvarende og hemmende paa Skibsfarten med mindre Skibe, især saalænge der ikke findes et tilstrækkeligt Udvalg af examinerede Styrmænd i alle Landets Sodistrikter, hvilket neppe endnu er Tilfældet. Da Rhedere og Skipperer derhos hidtil have været vel tjente med at kunne benytte en Bedstemand til Styrmandsstjenesten ombord i de mindre Skibe, og der ikke har været Grund til at klage over Mangel paa Dygtighed hos denne Klasse af Søfolk, er der efter Comitæens Formening ingen sær Anledning til, ligesaa lidt som det i Handelsens og Søfartens Interesse vilde være gavnligt, i den nærmeste Fremtid at opretholde en saadan Tvång som den ommeldte, og Comitéen har derfor foreslaaet, at det bestemmes, at Skibe af ikke over 30 Kommercelasters Drægtighed, der gjøre Reiser paa Nordsøen og Østersøen indtil videre ikke behøve at have en examineret Styrmænd til Tjenesten ombord, naar der produceres Beviis for, at der til at udføre Styrmandsstjenesten er antaget en saakaldet Bedstemand, der med paalidelig Attest fra en eller flere Skipperer har godtgjort, at han har Erfaring i at navigere et Skib paa Nord- og Østersøen.

Da de Søfolk, der have faret som Bedstemænd, før Loven af 19de Febr. 1861 udkom,

i Almindelighed have vist sig dygtige til Udførelsen af deres Hverv, vilde det efter Comitæens Formening være meget haardt mod denne Klasse af Søfolk, om de ved Bestemmelserne i bemeldte Lovs § 10 skulde see sig afflaarne fra eller indskrænkede i deres Bieksomhed og Erhverv, og da Comitéen saaledes har fundet det ubilligt, at disse Bestemmelser skulde have en tilbagevirkende Kraft, hvilket synes at ville blive Tilfældet, naar en Berettigelse berøves de omhandlede Søfolk, som de hidtil have været i Besiddelse af, har Den foreslaaet, at det under alle Omstændigheder og snarest bestemmes, at den Sømand, der med paalidelig Attest fra en eller flere Skipperer godtgjør, at han, før Loven af 19de Febr. 1861 udkom, har faret som Bedstemand, fremdeles skal være berettiget til at fare i denne Egenkab men dog kun med Skibe, hvis Fart indskrænker sig til Reiser paa Nordsøen og paa Østersøen.

Bestyrelsen for Foreningen til Søfartens Fremme, hvis Betænkning i det Hele er tiltraadt af Kjøbenhavn's Skipperlaug, har udtalt sig for, at den i Lovens §§ 3 og 6 satte Grændse imellem Skipperes og Satteskipperes Næringsberettigelse forandres saaledes, at Borgerkab eller Næringsbeviis som Satteskipper giver Afgang til i den i § 2 omhandlede Fart at føre Skibe af indtil 30 eller 35 Kommercelasters Drægtighed. Bestyrelsen har derhos formeent, at der, uagtet det i Lovens § 10 udtalte Princip i Hovedsagen bør fastholdes og netop betragtes som det, hvortil der bør stræbes hen, dog kunde være Grund til at bevirke denne Lovbestemmelse suspenderet, da det under den nuværende Ordning af Navigationsexaminerne m. v. maa erkendes at være en altfor vidtgaaende Fordring, at man i de i § 10 angivne Tilfælde altid skal have en examineret Styrmænd ombord, medens en saadan Fordring, naar en henfigtæmæssigere Ordning af Navigationsexamensvæsenet er bleven iværksat, med god Føie og uden Ubillighed kan gjøres. Bestyrelsen har i saa Henseende henledet Opmærksomheden paa, at den nuværende Ordning af disse Examina medfører, at de Fordringer, som stilles for Skip-